

Arrest

nr. 227 270 van 10 oktober 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten H. BOURRY en D.
VANDENBROUCKE
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 17 juli 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 juli 2019 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij op 8 juli 2019 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaten D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 juli 2019 wordt verzoeker die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, betraft op zwartwerk. Er wordt een administratief rapport: zwartwerk opgesteld.

Op 8 juli 2019 wordt verzoeker gehoord.

Op 8 juli 2019 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen.

Op 8 juli 2019 wordt verzoeker eveneens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor twee jaar opgelegd. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Midow op 08.07.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de heer:

Naam : M. (...)

voornaam : J. (...)

geboortedatum : (...).1971

geboorteplaats : < >

nationaliteit : Servië

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 08.07.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod ⁽²⁾

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Uit het PV nr. : (...) van de politie zone van Midow blijkt dat betrokkene aan het werk was zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart en PV zal tevens worden opgesteld door de Sociale Inspectie.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene verklaart dat hij sinds 01.07.2019 in België verblijft. Hij verklaart dat hij naar België kwam om te werken. Hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn herkomstland omdat hij hoopt de nodige documenten te verkrijgen om in België te kunnen werken.

Betrokkene verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.
(...)"*

Op 21 juli 2019 is verzoeker zonder verzet vertrokken naar Belgrado (Servië).

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van art. 8 EVRM

1. Artikel 8 van hetzelfde Verdrag bepaalt : « (...)».

Het artikel 8 van het EVRM omvat niet alleen het recht van ieder persoon op respect van zijn familiaal leven in strikte zin, maar eveneens van het privéleven.

Het opleggen van een inreisverbod aan verzoeker maakt op onbetwistbare wijze een inmenging uit in het uitoefening van de rechten beschermd door dit artikel.

Het privéleven van verzoeker wordt op ernstige wijze verstoord door het inreisverbod. Verzoeker wordt niet alleen de toegang tot het Belgisch grondgebied ontzegd. Tevens wordt hem de toegang geweigerd tot alle andere landen die het Schengenacquis ten volle toepassen. Het recht om op een duurzame wijze contact te hebben met zijn Belgische en Europese kennissen wordt hem ontnomen

Het alinea 2 van het artikel 8 van het EVRM somt de voorwaarden op waaraan een inmenging in de uitoefening van het recht op privéleven en familiaal leven moet voldoen.

Een dergelijke inmenging is niet toegestaan dan op voorwaarde dat :

- zij "bij de wet is voorzien",

- zij één van de legitieme doelstellingen nastreeft die worden opgesomd: bescherming van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van rechten en vrijheden van anderen en

- dat zij "in een democratische samenleving nodig is" ,

-

Een inmenging is dus enkel gerechtvaardigd als wanneer een van de legitieme doelstellingen toegelaten door het Verdrag wordt nagestreefd maar ook enkel wanneer zij "noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Het artikel 8 van het EVRM stelt er zich dus niet mee tevreden om de Staat te verplichten tot een verplichting van niet-inmenging, maar legt eveneens positieve verplichtingen op.

Zie het arrest Rees van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 17 oktober (Serie A, n° 106, p. 15, par. 37) : om de draagwijdte van de positieve verplichtingen te bepalen die rusten op de Staat moet een rechtvaardig evenwicht worden gevonden tussen het algemeen belang en de belangen van het individu zodat de criteria geformuleerd in het artikel 8, alinea 2 erg nuttige indicaties bieden; Deze vereiste van proportionaliteit verplicht tot het zoeken van een rechtvaardig evenwicht tussen het respect van de individuele rechten die in spel zijn en de bescherming van de specifieke belangen waarop de inmenging zich baseert.

Door te preciseren dat de eventuele inmenging van de Staat noodzakelijk moet zijn in een democratische samenleving, legt het EVRM een criterium op van noodzaak;

Dit houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een hoge sociale noodzaak en proportioneel moet zijn ten aanzien van het nagestreefde legitieme doel;

Bij de beoordeling van een inreisverbod moet er rekening gehouden worden met de criteria van adequaatheid en proportionaliteit die de volledige motivering van de genomen administratief beslissing rechtvaardigen, wat niet het geval is in onderhavige geval;

In onderhavig geval, zelfs indien een inreisverbod voorzien is door het artikel 74/11 van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, en wanneer zij een legitieme doelstelling nastreeft (de toegang tot het grondgebied controleren), dan moet er toch vastgesteld worden dat zij niet "noodzakelijk is in een democratische samenleving";

In onderhavig geval is de maatregel die verzoeker treft plots genomen en wordt deze niet gerechtvaardigd op geen enkele wijze.

Verzoeker wijst erop dat het begrip *privéleven* niet gedefinieerd wordt door artikel 8 van het EVRM. Het Hof onderstreept dat het een breed begrip is en het niet mogelijk, noch noodzakelijk is er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). Het Hof benadrukt dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Croatië, nr. 53176/99, §53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip “*privéleven*” in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een *privéleven* (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, Uner t. Nederland, nr. 46410/99, § 59).

Verwerende partij beperkt zich tot de vaststelling dat verzoeker geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België heeft. Deze analyse is onvoldoende. Verzoeker erop dat geen enkel onderzoek werd gevoerd naar het feit dat verzoeker binnen de Schengenzone enig *privéleven* zou hebben, nu het inreisverbod evenzeer van toepassing is in de lidstaten die het Schengenacquis ten volle toepassen.

De motivering van de bestreden beslissing toont bovendien niet aan dat de overheden bezorgen hebben genomen om een rechtvaardig evenwicht tot stand te brengen tussen het nagestreefde doel en de ernst van de aantasting van het recht van verzoeker op respect van zijn *privé-en* familiaal leven;

In dit geval schendt de bestreden beslissing op totaal disproportionele wijze het recht op een *privéleven* van verzoeker en het respecteren van zijn familiaal leven.

Zodoende is de Belgische Staat op ernstige wijze te kort gekomen aan diens verplichtingen voortvloeien uit de internationale verbintenissen die zijn aangegaan en meer in het bijzonder ten aanzien van het artikel 8 van het EVRM .”

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een eerste middel haalt verzoeker de schending aan van artikel 8 EVRM.

Hij betoogt dat de bestreden beslissing niet adequaat noch proportioneel is. Er zou geen onderzoek gevoerd zijn of hij binnen de Schengenzone enig *privéleven* zou hebben.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing omtrent artikel 8 EVRM motiveert dat verzoeker tijdens zijn gehoor verklaard heeft geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben. Hij toont thans het tegendeel niet aan. Hij toont evenmin aan een door dit artikel beschermd gezinsleven te onderhouden in één van de staten die het Schengenacquis toepassen.

Bovendien staat het verzoeker vrij om humanitaire redenen de opheffing of opschorting van het inreisverbod te vragen vanuit zijn land van herkomst.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.”

2.1.3. Artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) bepaalt als volgt:

‘1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn *privéleven*, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.’

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Artikel 8 van het EVRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), §§ 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

"Betrokkene verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt."

Verzoeker betwist op zich niet dat hij geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België heeft, maar hij voert aan dat de gemaakte analyse in de bestreden beslissing onvoldoende is. Verzoeker werpt op dat geen rekening werd gehouden met zijn privéleven in de Schengenzone. Hij laat gelden dat de bestreden beslissing op disproportionele wijze zijn recht op een privéleven miskent.

Verzoeker laat evenwel na om zijn privéleven concreet toe te lichten. Hij beperkt zich ertoe te wijzen op het feit dat geen enkel onderzoek werd gevoerd naar het feit dat *"verzoeker binnen de Schengenzone enig privéleven zou hebben"*. Het komt verzoeker toe om *in concreto* zijn privéleven in de

Schengenzone aannemelijk te maken. Dit geldt des te meer nu uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker heeft verklaard *“dat hij sinds 01.07.2019 in België verblijft”*, de bestreden beslissing van 8 juli 2019 dateert en uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker eerder al in de Schengenzone heeft verbleven.

Verzoeker toont het bestaan van een privéleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM niet aan, zodat ook een schending van artikel 8 van het EVRM niet wordt aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“B. Schending van 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending art. 6 EVRM en de artikelen 62 en 74/11 van de Vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Verzoeker kent de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen kent zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Verzoeker is evenwel de mening toegedaan dat er sprake is van schending van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222)

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden. De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. (...)”. In casu werd aan verzoeker een inreisverbod o.a. opgelegd omdat “verzoeker betrapt werd op illegale arbeid.. Deze vaststelling is luidens de bewoordingen van de bestreden beslissing evenzeer de reden om de duur van het inreisverbod te bepalen op twee jaar.

Verzoeker wijst erop dat hij nooit illegaal in België heeft gewoond. Verzoeker weet niet waar verwerende partij dit haalt. Verzoeker werd enkel in België op legale manier tewerkgesteld.

De vraag die zich derhalve stelt is of deze motivering afdoende is, in het licht van artikel 74/11, §1, eerste lid, dat bepaalt dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Verzoeker verwijst naar een arrest van de RvV nr. 186 970 van 18 mei 2017: De Raad kan enkel nogmaals beklemtonen dat artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet voorschrijft dat alle omstandigheden eigen aan het geval in rekening worden genomen bij het bepalen van de duur van het op te leggen inreisverbod (cf. Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23), zodat de inbreuken op de openbare orde en de belangen van immigratiecontrole moeten worden afgewogen tegen andere specifieke elementen die relevant zijn om de geldingsduur van het inreisverbod vast te stellen.

Uit de parlementaire voorbereidingen, waarin wordt verwezen naar de Terugkeerrichtlijn, blijkt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Er dient in casu te worden vastgesteld dat - in het licht van artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet - niet afdoende werd gemotiveerd over de duur van het inreisverbod. Er wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met zijn recht op een privéleven van verzoeker binnen het grondgebied van de staten die het Schengenacquis te volle toepassen. Tevens wijst verzoeker erop dat hij alles in het werk stelt om de nodige documenten te bekomen om alsnog op een legale manier tewerkgesteld te geraken.

Er wordt ook op geen enkele wijze rekening gehouden met het feit dat er niet eens sprake is een veroordeling is. Het principe dat iemand onschuldig is zolang hij niet veroordeeld is, wordt niet in aanmerking genomen. Er wordt geen rekening met het feit dat hij geen strafrechtelijke voorgaanden heeft.

Van een individueel onderzoek is evenmin sprake.

Verweerder motiveert dat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan omdat er een risico op onderduiken bestaat.

Voor het risico op onderduiken wordt verwezen naar het punt 3° van art. 1, §2 Vreemdelingenwet volgens hetwelk er een risico bestaat op onderduiken indien "de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen".

Op basis daarvan wordt in de beslissing gemotiveerd dat er in het termijn geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt gegeven en dat verzoeker moet teruggeleid worden naar de grens.

Om verzoekers "gebrek aan medewerking met de overheden" te motiveren wordt de beslissing als volgt gemotiveerd: "betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert".

Wat deze argumentatie te maken heeft met het gebrek aan medewerking met de overheden, heeft verzoeker er het raden naar.

Tevens verwijst verwerende partij naar de illegale arbeid van verzoeker.

Verzoeker is de mening toegedaan dat, zelfs indien de Raad zou oordelen dat er onomstotelijke bewijzen bestaan van verzoekers vermeende (zwart) werk, dit nog niet betekent dat verzoeker een gebrek aan medewerking verleent aan de overheden. Zelfs indien verzoeker immers werkte in strijd met de regelgeving, houdt dit niet ipso facto in dat verzoeker niet meewerkte met de overheden. De feitelijke vaststelling (zwartwerk) is niet voldoende om in het wettelijke criterium te vallen waaronder verweerder kan weigeren om aan verzoeker een termijn van vertrek toe te kennen (gebrek aan medewerking aan de overheden). Of nog anders gesteld: zelfs indien verzoeker zou gewerkt hebben, dan betekent dit niet, of zeker niet automatisch en zonder dat dit bijkomend wordt toegelicht zoals in casu, dat verzoeker geen medewerking heeft verleend aan de overheden. Een schending van het artikel 1§2 juncto art. 74/14 Vreemdelingenwet wordt dus aangetoond.

Door louter te motiveren dat verzoekende partij aan het werk was zonder daartoe in bezit te zijn van de vereiste arbeidsvergunning verduidelijkt de verwerende partij geenszins op welke wijze dit een omstandigheid is dat doet besluiten dat de verzoekende partij niet meewerkt aan een verwijderingsprocedure en het derhalve noodzakelijk is haar geen termijn voor vrijwillig vertrek te geven."

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een tweede middel haalt verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.10991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 6 EVRM en van de artikelen 62 en 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Hij betoogt nooit illegaal in België te hebben gewoond en er legaal tewerkgesteld te zijn geweest. Er zou geen rekening gehouden zijn met de specifieke omstandigheden van de zaak: zijn recht op privéleven, geen strafrechtelijke veroordeling en alles in het werk te stellen om alsnog op legale wijze in België tewerkgesteld te worden.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker niet betwist te zijn betrapt op werkzaamheden zonder daartoe in het bezit te zijn geweest van een arbeidskaart. Hij toont evenmin aan in het bezit te zijn geweest van een geldig paspoort op het ogenblik van zijn arrestatie. Hij toont evenmin met een begin van bewijs aan zijn verblijf in België op de daartoe voorziene wettelijke wijze te hebben willen regulariseren, noch zich e hebben aangemeld bij de gemeente om zijn aankomst te melden of bewijs te leveren dat hij op hotel logeerde, redenen waarop hij, onder een bijlage 13septies bevolen werd om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering zonder termijn waardoor hem een inreisverbod werd opgelegd.

Omtrent de duur van het inreisverbod motiveert de bestreden beslissing als luidt:

“Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene verklaart dat hij sinds 01.07.2019 in België verblijft. Hij verklaart dat hij naar België kwam om te werken. Hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn herkomstland omdat hij hoopt de nodige documenten te verkrijgen om in België te kunnen werken.

Betrokkene verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

Verzoeker toont met zijn ongestaafd betoog het tegendeel niet aan.

Het is de verwerende partij toegestaan om op verblijfsrechtelijk vlak een standpunt in te nemen met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). (RvV 30 mei 2013, nr. 103.834)

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat het gegeven dat verzoeker (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, de verwerende partij voorts niet verhindert om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen.

Een schending van de door verzoeker aangehaalde rechtsmiddelen wordt niet aangetoond.

Het enige middel is niet ernstig.”

2.2.3.1. Verzoeker voert de schending van artikel 6 van het EVRM aan maar laat na om deze met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet verzoeker in zijn verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij artikel 6 van het EVRM door de bestreden beslissing geschonden acht. Het tweede middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

2.2.3.2. Verzoeker geeft uitdrukkelijk in zijn verzoekschrift aan dat hij de motieven van de bestreden beslissing kent en aan de formele motiveringsplicht in deze zaak werd voldaan. Een schending van artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet wordt in dat geval niet aangetoond.

2.2.3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2 (...)

§ 3 (...)”

Verzoeker werpt op dat Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven oplegt dat men tot een individueel onderzoek dient over te gaan en dat men rekening houdt met alle omstandigheden eigen aan het geval. In dit verband wordt erop gewezen dat verzoeker zelf ook verwijst naar artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat een omzetting vormt van dit voorschrift. Verzoeker kan zich niet meer rechtstreeks op de bepalingen van een richtlijn beroepen indien deze omgezet zijn in Belgisch recht.

Verzoeker wijst erop dat hij nooit illegaal in België heeft gewoond en hij niet weet waar de verwerende partij dit vandaan haalt.

De motieven voor het opleggen van het inreisverbod zijn de volgende:

“Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Uit het PV nr. : (...) van de politie zone van Midow blijkt dat betrokkene aan het werk was zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart en PV zal tevens worden opgesteld door de Sociale Inspectie.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.”

De motieven voor de termijn van twee jaar luiden als volgt:

“Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene verklaart dat hij sinds 01.07.2019 in België verblijft. Hij verklaart dat hij naar België kwam om te werken. Hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn herkomstland omdat hij hoopt de nodige documenten te verkrijgen om in België te kunnen werken.

Betrokkene verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

De gemachtigde van de bevoegde minister geeft in de bestreden beslissing aan dat verzoeker de Servische nationaliteit heeft en verzoeker heeft verklaard dat hij sinds 1 juli 2019 in België verblijft. Daarnaast dateert de bestreden beslissing van 8 juli 2019.

Artikel 6, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag, in de wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, mag de vreemdeling die legaal het Rijk is binnengekomen, niet langer dan negentig dagen in het Rijk verblijven, tenzij het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in een daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, een andere duur bepaalt."

Ingevolge verordening (EU) nr. 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld, *Pb.L.* 28 november 2018, afl. 303, 39, zijn Serviërs, die houder zijn van een biometrisch paspoort, vrijgesteld van de visumplicht.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker enkel een Servische identiteitskaart voorlegde en blijkt niet dat hij voor het nemen van de bestreden beslissing een biometrisch paspoort heeft voorgelegd of een gewoon paspoort met visum. Bijgevolg steunt het niet op een foutieve feitenvinding of is het niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat verzoeker *"niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijze in België te verblijven"*.

In de bestreden beslissing wordt verder nog uiteengezet dat een inreisverbod van twee jaar proportioneel wordt geacht omdat verzoeker *"niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijze in België te verblijven"* en omwille van *"het belang van de immigratiecontrole"* maar ook omdat verzoeker *"niet getwijfeld (heeft) (...) om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken"* en gelet op *"het belang van (...) de bescherming van de economische en sociale belangen"*.

Verzoeker stelt vast dat hem een inreisverbod wordt opgelegd omdat hij werd betrapt op illegale arbeid en deze vaststelling eveneens de reden vormt voor het bepalen van de termijn van twee jaar. Verzoeker werpt op dat hij in België enkel op een legale manier werd tewerkgesteld.

Verzoeker poneert dat hij in België enkel op een legale manier werd tewerkgesteld. Zijn betoog wordt niet ondersteund door een begin van bewijs. Verzoeker brengt in het kader van zijn verzoekschrift geen arbeidskaart of beroepskaart bij. Door thans louter te poneren dat hij in België enkel op een legale manier werd tewerkgesteld toont verzoeker niet aan dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens wordt vastgesteld dat hij *"niet getwijfeld (heeft) (...) om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken"* en *"(u)it het PV nr. : (...) van de politie zone van Midow blijkt dat betrokkene aan het werk was zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart"* Overigens geeft verzoeker verderop in zijn verzoekschrift zelf aan dat hij *"alles in het werk stelt om de nodige documenten te bekomen om alsnog op een legale manier tewerkgesteld te geraken"*.

Verzoeker verwijst naar 's Raads arrest met nummer 186 970 van 18 mei 2017 en het theoretisch kader dat daar wordt uiteengezet. Verzoeker stipt terecht aan dat overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet rekening dient te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Verzoeker werpt op dat dit in zijn geval niet is gebeurd, nu er geen rekening werd gehouden met zijn recht op een privéleven en met het gegeven dat hij alles in het werk stelt om alsnog op een legale manier tewerkgesteld te worden. Waar verzoeker verwijst naar zijn privéleven kan worden verwezen naar wat hoger onder punt 2.1.3. werd uiteengezet. Verzoeker concretiseert zijn privéleven op het Schengengrondgebied niet en toont aldus geen beschermenswaardig privéleven aan. Hoger werd

reeds vastgesteld dat verzoeker de vaststelling dat hij *“niet getwijfeld (heeft) (...) om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken”* niet weerlegt. Verzoeker maakt verder niet aannemelijk dat zijn bewering dat hij *“alles in het werk stelt om de nodige documenten te bekomen om alsnog op een legale manier tewerkgesteld te geraken”* en hij aldus voornemens is om niet langer de wet te schenden, wat overigens op geen enkele wijze concreet wordt aangetoond een specifieke omstandigheid in de zin van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet uitmaakt waarmee rekening diende te worden gehouden.

Verzoeker voert aan dat geen rekening werd gehouden met het gegeven dat er geen sprake is van een veroordeling, met het principe dat iemand onschuldig is zolang hij niet wordt veroordeeld en hij geen strafrechtelijke voorgaanden heeft. In dit verband kan de verwerende partij worden gevolgd waar zij stelt dat het haar is toegestaan om op verblijfsrechtelijk vlak een standpunt in te nemen met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid. Ook het vermoeden van onschuld belet niet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Uit het voorgaande blijkt in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt dat er wel degelijk sprake is van een individueel onderzoek in deze zaak. Verzoeker brengt geen elementen aan waarmee ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Verzoeker stelt vast dat de verwerende partij hem geen termijn voor het vrijwillig vertrek toestond omdat er volgens de verwerende partij een risico op onderduiken bestaat. Verzoeker betwist dat er in zijn hoofd een risico op onderduiken bestaat en licht dit omstandig toe.

Thans wordt verzoeker een inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet en wordt uiteengezet dat *“(d)e beslissing tot verwijdering van 08.07.02019 (gepaard) gaat (...) met dit inreisverbod”* en er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Tegen deze beslissing werd geen annulatieberoep ingediend zodat deze beslissing definitief in het rechtsverkeer aanwezig is.

Verzoeker uit wat betreft het risico op onderduiken kritiek die betrekking heeft op de verwijderingsmaatregel, die niet de bestreden beslissing vormt. Tegen deze beslissing werd geen annulatieberoep ingediend zodat deze beslissing definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. Dit onderdeel van het middel is niet dienstig (RvS 29 mei 2018, nr. 241.634).

2.2.3.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.2.3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

2.2.3.7. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET